

Der er nemlig megen Forskel paa, hvilke Befordringsmidler der anvendes, naar vedkommende Retsbetjent eller hans Fuldmægtig skal ud paa Embeds Vegne. Særlig det sidste Punkt har været indgaaende drøftet i Udvalget, men man har ment, at ogsaa dette egentlig laa noget udenfor Udvalgets Opgave, og at det maatte være en Opgave for Ministeriet at tage op paa en eller anden Maade at skaffe saa ensartede Regler som muligt, saa at Rigsdagens Arbejde i saa Henseende kan lettes en Del, thi det bliver til sidst næsten uoverkommeligt. I Aar have vi saaledes haft 236 Bilag at gennemgaa. Hvis disse Bilag sammenholdes, vil det vise sig, at der er en hel Del Uensartethed, idet meget beror paa vedkommende Retsbetjents Skøn. Udvalget gaar selvfølgelig ud fra, at Indberetningerne ere rigtigt affattede af vedkommende Retsbetjent, men at hans Skøn har spillet ind med, kan ikke undgaas, som Skemaerne i Øjeblikket ere affattede. Udvalget skulde derfor være Ministeren taknemmelig, om han vilde tage den Opgave op at gøre disse Skemaer nemmere for Jurisdiktionschefen at udfylde og nemmere for Rigsdagen at overskue.

Som man ser, har et Mindretal taget et Forbehold for enkelte Spørgsmaals Vedkommende, særlig med Hensyn til det, jeg sidst har nævnt, Retsbetjentenes Befordringsgodtgørelse. Jeg kan ikke sige, der er nogen egentlig Uenighed derom i selve Udvalget, men Udvalgets Flertal har dog ment, at man ikke i Aar burde skride ind paa enkelte af Forslagets Punkter, naar man ikke tog hele Sagen op til en alvorlig Drøftelse og Gennemgang. Jeg skal derfor indtil videre ikke omtale denne Sag, før jeg har hørt, hvad den ærede Ordfører for Mindretallet (Andreasen) og den højtærede Minister sige desangaaende.

Hermed skal jeg anbefale de af Justitsministeriet stillede og af Udvalget tiltraadte Ændringsforslag samt Lovforslaget i dets Helhed.

Andreasen: Som den ærede Ordfører (S. Sørensen) gjorde opmærksom paa, har Mindretallet, bestaaende af det ærede Medlem for Aarhus Søndre (Samuelson) og mig, taget Forbehold med Hensyn til enkelte Punkter i det foreliggende Lovforslag, hvilket skal forstaas saaledes, at vi have ønsket her i Tinget at søge enkelte Forhold i denne Sag nærmere belyste. Som det fremgaar af Betænkningen, er det

navnlig Beregningen af Retsbetjentenes Befordringsgodtgørelser, som vi i Udvalget have haft Opmærksomheden henvendt paa. Jeg er Justitsministeriet taknemmelig for, at det i sin Tid tog den Henstilling til Følge, som blev rettet af Kontorholdsudvalget angaaende Affattelsen af de Skemaer, som det paahviler de enkelte Retsbetjente at udfylde hvert Finansaar. Det lykkedes den Gang med Justitsministeriets Tilslutning at faa fastslaaet, at det fremtidig paahviler Retsbetjentene at opgive den virkelige Udgift, som de havde haft til Befordring. Naar der var Stemning for at faa dette Spørgsmaal klarlagt, var Grunden i særlig Grad den, at Transportmidlerne i vort Land ere anderledes nu, end de vare, den Gang den Lov blev til, efter hvilken disse Befordringsgodtgørelser gives. Vi have i en Række Egne faaet en Mængde Jernbaner, som man den Gang ikke havde, og vi have siden den Tid ogsaa i højere Grad taget Cyklen i Brug som Befordringsmiddel. Man har derfor været af den Mening indenfor Udvalget, at de gældende Regler for Befordringsgodtgørelser ikke passe med, hvad de nuværende Forhold kræve.

Jeg har liggende for mig Indberetning fra et Embede, som er et af dem, som har været overladt til mig nærmere at undersøge som Medlem af Udvalget. Her viser det sig, hvor overordentlig heldigt det var, at Udvalget i sin Tid tog denne Sag op. Det Embede, jeg her sigter til, er Embedet som Herredsfoged og Skriver i Andst, Slaugs og Jerlev Herreder. Det fremgaar af denne Indberetning, at i Finansaaret 1. April 1906 til 31. Marts 1907 angiver Retsbetjenten Udgiften til Befordring for Embedsrejser, hvortil han ikke har kunnet forde fri Befordring in natura eller Vederlag i Penge af Amsraadet eller andre, til 1,006 Kr. 50 Øre. Ved næste Finansaars Indtræden sker dette, at Ministeriet kræver oplyst den virkelige Udgift. Saa daler Udgiften fra de 1,006 Kr. 50 Øre til 91 Kr. 45 Øre. I det næstfølgende Finansaar, 1908—09, angiver Retsbetjenten den virkelige Udgift til Befordring til 99 Kr. 60 Øre. Det Aar, der kommer derefter, 1909—10, opfører han 115 Kr. 85 Øre, altsaa gennemgaaende et Beløb, der er 900 Kr. mindre end det, han opgav før den Tid, da Udvalget havde henstillet til Ministeriet at faa den virkelige Udgift frem. Saa sker der et Personskifte derovre, og den nye Retsbetjent anslaaar da den virkelige Udgift til 200 Kr. Han siger,